

светлината на облака

За ландшафтния дизайн паркът вече не е достатъчното поле за работа. Появяват се проекти, обвързани с идеята за природа, но с индустриални материали и амбиция за изкуство. Например Cloud на сао | perrot studio.

от Вержиния Костова, ландшафтен архитект снимки Стефан Жером

Във вътрешния двор в централата на Kenzo в Париж е нависнал купест облак. Огромният полилей е създаден от стоманена конструкция, метална мрежа, 3000 едри кристални канку, а от растенията са подбрани *Soleirolia soleirolii* и *Tillandsia*. Cloud Chandelier (октомври 2008) е процес на непрекъснато светлинно пречупване, той е винаги различен, с неопределим, но лек силует, който магнетизира погледите. Своеобразната скулптура се превръща в център на мястото, акцент в светските събития. Виетнамецът Анджи Као и французинът Ксавиер Перо от сао | perrot studio са материализирали в нова форма стила на Кензо, знаменития японец в Париж: еуфория на безтегловността, светлината, мига, космополитността като свършен синтез на традиции. Проектът може да се разгледа и в смисъла на японската концепция *wabi-sabi* - за незавършената, менлива, ефимерна красота, която унася в копнеж. →

л а н г ш а ф т

Идеята се пренася в Малибу, Калифорния, отново във вътрешен двор. Инсталацията Cloud II Malibu (февруари 2009) този път пресъздава облаци над Тихия океан. Перестите образувания са от стоманена мрежа, 5000 кристални къса, напояващи водни капки в съждовен ген, а в слънчев блестят с безброй цветовете. Въздушните растения Tillandsia са използвани като орнаменти на полилея и са съчетани с охлаждаща и напояваща система. Скулптурата

трева прави мебелите за екстериор излишни. Освен това пространството се използва и като детска площадка. Стъклени отразителни панели, разположени в различни плоскости на поляната, умножават присъствието на облака. На нощно осветление хвърлените върху стените на заобикалящите сгради и тревата сенки създават илюзията, че човек се намира под вода.

Следващият облак е предвиден за Сиатъл (Cloud III, Bow Lake Transfer station, 2012). Може би в концепцията на Анги Као и Ксавиер Перо навлиза иронията - в Сиатъл винаги вали.